

Місто третього бога. Книга 3

КУПИТИ

Лемберг кипить. Третій рівень піднімається з підземель, а влада перших намагається втримати хитку рівновагу.

На вас чекає захопليه продовження історії музейників, змови, повстання та стародавній артефакт, що може змінити баланс сил та стати ключем до майбутнього.

Цього разу команда лембергських музейників на чолі з Фердинандом рушає до Венеції, щоб заручитися підтримкою королеви Унаті Нґоми та живої голови алхіміка Сальваторе Россіні. Вони — єдина надія команди випередити безіменного Пророка та першими віднайти посеред спекотної пустелі Єгипту останній артефакт для створення надлюдини — сонцекамінь.

Тим часом у місті кулаки готують повстання, Пророк веде третій рівень до битви, а Лембергське Товариство шукає шлях зберегти владу. І поки одні прагнуть змінити цей світ, інші хочуть відродити старий порядок — або ж зруйнувати його вщент.

Чи варте майбутнє тієї крові, яку за нього доведеться пролити? Сімка Творців вже обрала шлях для кожного. Але хто зможе його змінити, а хто стане тим, хто заволодіє реальністю?

Його зуби вгризалися в холодну вологу землю. Здавалося, тіло зібгали в невелику кульку й крізь простір і час пожбурили у болото. Кінцівки заледве ворушилися, аби хоч якось знайти опору, тому намісник Воржинський продовжував лежати обличчям униз, поки в грудях не заболіло від браку повітря. Найгірше велося його голові: думки плуталися настільки швидко, що спогади з дитинства, які іноді визирали серед цього хаотичного колажу, важко було відрізнити від реальності.

— Триклята зараза, — проскиглив намісник, сам не відаючи, чиїм голосом, — таким він був невпізнаваним. — Пророче, це ваших рук справа?

У відповідь почув лише тихий шерхіт піску, здійсненого вітром.

Зрештою, за хвилину незворушного лежання намісник таки знайшов сили обіпертися на лікті. Сяк-так відштовхнувся й підняв тулуб. Він сидів, потупившись кудись перед собою, і тільки згодом зрозумів, що дивився на мертву, майже до пустоти чорну водойму.

Сіль — ось що відчувалося на смак, а гадав, що то була тільки кров із розбитого носа. Отже, він перебував на березі якогось моря або океану, всередині вогкої печери. Аркоподібна скеляста стеля була майже невидимою, якби не поодинокі дірки, крізь які сочилося місячне сяйво, так ніби це була зовсім не печера, а нутрощі гігантського мурашника, що видавалося логічним, зважаючи на те, яким мізерним зараз почував себе чоловік.

Міхал Воржинський торкнувся тім'я, звідки ширився тупий біль до лоба, скронь, а далі до нижньої щелепи. Торкнувся мокрих від крові вусів — мабуть-таки, вдарився, коли падав лицем униз.

Дивина, але він геть нічого не пам'ятав. Не пам'ятав, як опинився у цій яскині, коли це сталося і, головне, чому. Здавалося б, хвилину тому він стояв поряд із Пророком, дивився у вікно на заплаканих, залитих своєю та чужою кров'ю людей біля недобудованої каплиці; мізкував, чи напад кулаків на прибічників нової релігії виправдав його сподівання і як втілити

у життя заздалегідь сплановані кроки, аж ось стрімголов полетів носом на зустріч пляжній тверді. Єдиним притомним поясненням було те, що все довкола — несправжнє, безглуздий сон пияка.

— Моя голова... — почулося позаду.

З переляку намісник різко обернувся, готуючись до нападу, але натомість побачив іще одне морально та фізично понівечене тіло. Крізь слабкі промінчики місячного світла, які вочевидь значно поступалися у боротьбі проти непроглядної темряви, сяк-так можна було розгледіти контури плаща, яким був укритий незнайомець. Іще стогін — і рух його руки скинув кутик одержі з місця, де мала б бути голова. Однак плащ не зісковзнув додолу, а піднявся у повітря, після чого обережно згорнувся за спиною особи. Крила!

— Желіговський? Карле, це ти? — подав голос намісник, водночас тамуючи біль від бриньчання всередині довбешки.

— Наміснику? — юнак, якого ще нещодавно возвеличували Серафимом, бовтався землею, мов німічне немовля. — Що ви зі мною зробили? Ох, йой, схоже, я зараз виб...

Дії випередили слова: Карл виблював під себе, не в змозі підняти голови, вимастивши одяг та шию.

— Зараз минеться, — намісник Воржинський вирішив заспокоїти хлопця. Потрохи він починав розуміти ситуацію, у якій вони опинилися. — Мабуть, нас перенесли сюди крізь позавимір. Тільки це може пояснити наш стан і те, як ми в одну мить з якогось дива опинилися в цій печері.

— Як це можливо? — запитав Карл Желіговський, усе ще лежачи на землі. Поступово його дихання нормалізовувалося. — І кому це здалося?

— Пророк або його прибічники латетхаї могли вхопити нас попід руки та поринути із нами в позавимір, аби перемістити сюди. Крізь стіну чи підлогу — байдуже. Ми з тобою, Карле, як і будь-хто, крім латетхаїв, не звикли до умов, що відрізняються від нашого світу. Мозок не здатний реагувати адекватно і потрохи починає божеволіти...

— А тіло блювати...

— Не без того.

— Чому ми нічого не пам'ятаємо?

— Мозок береже нас, інакше б тобі щоночі снилися жахіття із побаченого в позавимірі.

— Сподіваюся, назад нас відішлють на дирижаблі, бо ще один такий досвід я не переживу.

Намісник уперше звівся на ноги, обтрусив одяг від мокрого піску, але неприємної вологості на тілі позбутися не вдалося. Усе було якось не так, і це відчуття не полишало його. Порівняв-шись із юнаком, подав тому руку.

Щойно Желіговський переконався, що може самостійно стояти на власних двох, намісник зважився озвучити запитання, яке вертілося у нього в голові з моменту нападу кулаків на каплицю.

— Тебе схопили? Перед тим як переміститися сюди, ти був у їхньому полоні?

Названий Серафимом розумів, до чого той хилив — коли до приміщення каплиці увірвалася поліція, ні його, ні ватажка кулаків — Легеня — всередині не було. Багато хто з присутніх там міг подумати, що його схопили нападники й вивели через бічний вихід, і саме таким і був їхній із намісником план — аби всі так і вважали.

— Ні, — заперечив Желіговський, — мені вдалося вислизнути.

— Хтось бачив, як ти йшов сам?

— Сумніваюся. Усі погляди були спрямовані на некрофага і його гострі пазурі, з якими він кидався на них із балкона.

— Добре... добре.

Решта не мала значення, що неабияк розчарувало крилатого. Це означало, що Воржинському було байдуже, чи люди повірили у Творців, чи стали на захист нелюдей, і чи сам Желіговський не постраждав під час бійні. Намісника цікавила лише пролита кров. Добре це чи погано, судити юнак не міг. Він був дрібним гвинтиком у процесі, який йому ніколи не зрозуміти, тому проковтнув образу й зобразив задоволений вираз на обличчі.

— То що нам робити? Чому ми тут? — крилатий тільки й міг, що ставити питання.

КУПИТИ